

На чланак Бранислава Димитријевића [1] нисам мислио да одговарам, не зато што га не поштујем као човека вредног расправе, већ из другог разлога. Свако, наиме, ко погледа коментаре читаоца НСПМ, који су остављени уз његов чланак, може видети да је доста реторичких трикова, логичких грешака, изврдавања одговора и слабих аргумената из Димитријевићевог чланка сасвим лепо уочено и довољно критиковано. Изгледало ми је неумесно да и ја све то понављам. Али, онда сам прочитао предлог Закона о забрани манифестација неонацистичких или фашистичких организација и удружења

[2]

. Као што ћу у даљем тексту објаснити, тим законом је предвиђено да се "фашисти" и њихове организације кажњавају, забрањују и затварају. А Бранислав Димитријевић, помоћник министра културе, управо ме је у овом свом тексту прогласио "фашистом", и оптужио да предводим некакве мрачне "идеолошке кохорте" (које, ваљда, чине сарадници НСПМ?). "Упс", рекох себи, "ђаво је однео шалу. Ипак би требало нешто одговорити". Зато сам и решио да нешто напишем.

Димитријевић користи омиљено "другосрбијанско" средство за демонизацију сваког ко се усуди да критикује наше "европљане". Свако ко им нешто замери, одмах добије етикету да је националиста, националиста брзо бива изједначен са десничаром, десничар са екстремним десничаром, а овај пак са фашистом. Та метода постепеног померања границе етикетирања "непријатеља", све док се он сасвим не дисквалификује као неприхватљив за целокупни јавни простор, одлично се види и у овом Димитријевићевом чланку. У њему ме он назива десничарем ("цинизам десничара Антонића"), па десним екстремистом ("он је већ одавно отклинуо у десни екстремизам"), па екстремистом који води кохорте ("екстремистичких ставова Антонића и његове десничарске кохорте") и на крају фашистом ("Како је Растко Мочник запазио, питање савременог фашизма није у томе да ли га има или га нема, већ у томе

колико га има

. Код Антонића га има много"

).

Ово гурање свог критичара најпре у десничаре, па у екстремисте и на крају у фашисте служи да би се он апсолутно дисквалификовао, да би се дисквалификовао у тоталитету, као неко ко тиме губи сва права, па и саму људскост. Оптужба за фашизам је, наиме, данас типичан *тоталитаристички дисквалификатив*. Њиме се поништава опонент или

супарник у његовом интелектуалном и грађанском тоталитету, он тиме губи све, и право, и људскост, и интелект. Тоталитаристички дисквалификатив је најомиљеније средство "другосрбијанских антифашиста". Као што лепо објашњава Никола Самарџић, у "Пешчанику", "а нтифашизам је једина идеологија којој су наука у прошлости и рационална морална филозофија одобриле сва употребљива средства"

[3]

. Антифашиста, по овом схватању, може да против фашисте употреби сва средства – пазите,

сва средства

! Колико год да вам је машта велика, какве год страшне ствари да смислите – убиство, силовање, понижавање, лагање... - "антифашисти" имају право да сва та средства користе против "фашиста", јер тако кажу " наука"

и
"

рационална
морална
филозофија"

! При томе треба имати у виду да,

за наше "другосрбијанце",

како то такође у "Пешчанику" објашњава

Рајко Ђурић, «фашисти и неонацисти нису само они који исписују кукасте крстове. Ту има салонског фашизма, мисаонога, ту су наше катедре, ту су наши писци, новинари». А јасно је како треба поступити са фашистима (чак и онда ако су професори, писци и новинари): «То је хитлеровски накот и са хитлеровским накотом нема дијалога, јер за дијалог је потребан логос, ум и разум... Дубина мисли и ширина душе нацисте може се прецизно измерити само куршумом»

[4]

.

Али, док не стигну куршуми, за уклањање овдашњих "фашиста" добро ће послужити и закони. Зато је тренутно у скупштинској процедури предлог Закона о забрани манифестација неонацистичких или фашистичких организација и удружења. У образложењу закона каже се да „у последње време националистичке и неофашистичке организације и појединци врше групне и појединачне екцесе, одржавају своје скупове и манифестације и озбиљно угрожавају сигурност поретка, јавни ред и мир". Дакле, већ су у самом старту "неофашисти" и "националисти" изједначени. Зашто је то урађено види се из трећег члана, у коме је извршена криминализација не само „фашистичких", већ и свих „националистичких идеја". „Забрањује се производња, умножавање, складиштење, презентација, величање или на било који други начин ширење пропагандног материјала, симбола и обележја којима се (...)пропагирају или оправдавају националистичке и фашистичке идеје и организације". Дакле, бити "националиста", сада бива и законски изједначено са бити "фашиста". А пошто се утврди да припадници неког удружења

"шире, пропагирају или оправдавају националистичке идеје", таква организација се, по предлогу овог закона, брише из регистра једноставном одлуком министра полиције! (чл. 1, ст. 2).

Тако је логика Димитријевићевог и, уопште, другосрбијанског тоталитаристичког дисквалификатива доведена до краја. Фашисти су сви за које они, самозвани антифашисти, кажу да то јесу, чак и онда кад при том не наведу ни један једини доказ. Јер, погледајте још једном Димитријевићев чланак. Покушајте, молим вас, да пронађете некакво доказивање да је Антонић фашиста, или макар "екстремни десничар". Сва Димитријевићева аргументација своди се не пуко етикетирање и један једини артикулисани покушај да се изнесе нешто што би личило на доказ. У том покушају, дакле, Димитријевић ме оптужује да, као и сви десничари, немам "елементарну сензибилност за значењске нијансираности и загонетност" модерне уметности. А као доказ за тако нешто, Димитријевић наводи страшну ствар да сам, у једном свом тексту, замислите молим вас, критиковао чак и "уметност" Роберта Меплторпа [5]. Ако читалац и сам жели да види Меплторпово "уметничко дело" које сам, између осталих, помињао у тексту на који се осврће Димитријевић, нека се спреми на шок и на овој адреси погледа један од његових "уметничких аутопортрета":

<http://www.american-buddha.com/amapnew41.jpg>

Да, можда ја заиста немам "елементарну сензибилност за значењске нијансираности и загонетност модерне уметности". И, можете ме назвати десничаром и фашистом колико год хоћете. Али ја у оваквом "делу" никада нећу видети "значењске нијансираности и загонетност", већ првенствено хомосексуалну, садо-мазо порнографију, којој се из вануметничких разлога приписују и извесна тајанствена естетска својства. Такође, можете ме назвати десничаром и фашистом колико год хоћете. Али ја у Грозданићевој инсталацији, са честитим патријархом Павлом као грешником на кога је небо сручило метеорску кишу, не видим такође никакву "значењску нијансираност и загонетност", већ чисту политичку провокацију и личну бесрамност. Изгледа да је управо бесрамност оно што повезује "уметничка дела" Меплторпа и Грозданића, и да је бесрамност та тајанствена супстанца коју "левичар" и "антифашиста" Димитријевић, са својим "сензибилитетом за значењске нијансираности и загонетност уметности" препознаје као кључну естетску црту, због које за ова дела сматра да су направила својеврсни "трансупстанцијални скок" од ђубрета у уметност. Али, ако бесрамност не признајете као некакав алхемијски камен мудрости чијим се додиром врши трансупстанција, па је за вас ђубре једноставно остало ђубре, макар му и сто критичара приписало назив "уметничко дело", онда сте ви, јел` тако, ретроградна снага и екстремиста који "користи исте аргументе као и амерички или француски ултра-десничари".

Вероватно из истог разлога због којих свака бесрамност постаје "уметност" само ако је у складу са *нашим* криптополитичким светоназором, и јавна бесрамност према критичарима и опонентима такође је добродошла, само ако је у складу са нашом политичком идеологијом. Тада и један пристојан човек, какав је Бранислав Димитријевић, сме себи да допусти да каже "к _____ рештави Антонић" или "Антонић... упире прстом вриштећи", или "Антонић... обавља функцију `показивача-интерлокутора` за потребе своје идеолошке фаланге"

. Али, то је још фино и нежно у односу на то како сам прошао у коментарима Димитријевићевог омиљеног електронског портала. Јер, Димитријевић је свој "одговор Слободану Антонићу" доставио и Е-новинама (у којима, наравно, Антонићев текст, на који Димитријевић одговара, никада није ни био објављен)

[\[6\]](#)

. Драго ми је што је модератор НСПМ спречио (ако је таквих случајева било) да било који наш читалац у својим коментарима износи личне увреде на рачун господина Димитријевића. Али, погледајте сада коментаре у Е-новинама на тај исти Димитријевићев текст

[\[7\]](#)

:

"Прави аргумент за такве хуље попут Антонића јесте плънути их у лице. Или их, ако су ван дохвата, питати за родитеље, за које сви добро знамо ко су: отац ДБ, мајка: име непознато, девојачко БИА" (Zokster).

"Можда је уљудније и паметније не рећи јавно Антонићу оно што треба (а то је: бежи од мене говедо, не полемишем са идиотима)" (Natasha).

"Антонића не треба олако пуштати да и даље баљезга около и загађује мозгове медиокритета... Када би било више нас који су спремни да се ухвате у коштац са багром као што су разни антонићи..." (banefly).

"Јадна су и кукавна Антонићева деца кад их васпитава такав отац..." (HowAreU).

Дакле, бесрамност је за наше другосрбијанце сасвим у реду када су у питању напади на "фашисте", "десничаре" и "националисте", типа Антонића. Тада је већ на вербалном

нивоу све дозвољено [8] . А и није лоше ако и министар полиције добије овлашћење да може да забрањује "фашистичке" и "националистичке" организације и, следствено томе, њихове сајтове (попут НСПМ?). Али, замислите, молим вас, шта би се само догодило да је ситуација обрнута. Ја сам проглашен фашистом после свих оних књига, научних текстова и новинских чланака у којима сам одлучно бранио демократију и парламентаризам у Србији. Проглашен сам фашистом иако ми се не може навести ни једна једина фашистичка реченица или мисао. Али, шта би са мном било да сам за неку групацију људи у Србији рекао да су најобичнији «биолошки отпад»

[9]

и «смеће»

[10]

? Шта би са мном било да сам случајно рекао да на изборима

«у Србији одлучују милиони

неписмених»

[11]

,
због чега «није мала вероватноћа да на њима победе они који у ланцу исхране једва да стоје неку степеницу изнад

змије и пацова

»

[12]

, па онда

«

та већина није демократска, та већина није онаква каква мора бити да бисмо ми поштовали вољу те већине»

[13]

? Шта би са мном било да и ја кажем:

«Србију можете да промените једино кроз конфликт, кроз стално сукобљавање са онима који су препрека у том послу»

[14]

и да «морамо узети гвоздену метлу у руке и кренути од сваког суда, сваке станице полиције, универзитета, пропале економије, и одатле почистити све оне који земљу држе као таоца лажне историје и злурадих митова»

[15]

? Или да кажем: «Неће у Србији бити ништа боље док се не задиме ломаче свете шпанске инквизиције!»

[16]

. Или да кажем како на моју велику жалост «

Србија

није

имала

свој

грађански

рат

,

као

срећније
нације

,
који
би
допринео
појашњењу
основних
недоумица

»

[\[17\]](#)

? Или да кажем да

«у Србији не можете постепено да преваспитавате друштво да би оно нешто схватило»

[\[18\]](#)

? Или да кажем да ако «немате снаге да се обрачунате са својим непријатељима» и ако не «забраните злочиначко мишљење», добићете само «демократију пуштenu с ланца»

[\[19\]](#)

?

Шта би, дакле било да сам ја рекао само једну од ових страшних реченица, шта би било да сам рекао да овај народ још није зрео за демократију и да му зато треба нечије ауторитарно вођство, шта би, дакле, било да сам изрекао само једну од ових отворених, антидемократских и антипарламентарних идеја? Да ли бих био на свом послу и на слободи, или бих већ одавно био са лисицама на рукама стражарно спроведен у пожаревачки КПЗ, или са капуљачом на глави можда пребачен у Гвантанамо?

Дакле, док Антонић бива проглашен фашистом само зато што се усудио да противуречи нашим самозваним европејцима и усрећитељима, ти исти "европејци" говоре и пишу најгоре антидемократске и антипарламентарне гнусобе, покушавају да преузму све друштвене, културне и научне установе, воде прави вербални грађански рат против свих који другачије мисле, тоталитаристички дисквалификују ("фашиста", "расиста") сваког ко им се макар мало супростави, вербално и ментално вређају и тероришу остатак друштва (као у знаменитим Грозданићевим инсталацијама или у Е-новинама Петра Луковића) и, ево сада, доносе и закон по коме министар полиције сме да укида удружења грађана само зато што њихови чланови "пропагирају или оправдавају националистичке идеје"!

Па ко је овде стварно тоталитариста, господине Димитријевићу? Заиста, ко је овде стварно – фашиста?

[1] <http://www.nspm.rs/polemike/nauka-o-drzavi-po-slobodanu-antonicu.html>

[2] http://www.parlament.sr.gov.yu/content/cir/akta/akta_detalji.asp?Id=903&t=P

[3] <http://www.pescanik.net/content/view/730/78/>

[4] *Пешчаник ФМ*, књига 10, ур. Светлана Лукић и Светлана Вуковић, Београд 2007, изд. Пешчаник, стр. 190; 191.

[5] Види мој рад: http://starisajt.nspm.rs/kulturnapolitika/2007_ant_kulturni_rat.htm

[6] Димитријевића Е-новине објављују неколико сати пре него што је он постављен на сајт НСПМ, што значи да није преузет са нашег сајта, већ да су Е-новине до њега дошле вероватно лично од Димитријевића.

[7] <http://www.e-novine.com/komentar.php?id=25956>

[8] Види један од спискова увреда у:
<http://www.nspm.rs/kulturna-politika/psovacka-strana-ldruga-srbijer.html>

[9] Никола Самарцић у: *Пешчаник ФМ*, књига 10, ур. Светлана Лукић и Светлана Вуковић, Београд 2007, изд. «Пешчаника», стр. 61
-2

[10] исто

[11] Никола Самарцић, *Данас* 29. јануар 2008, <http://www.danas.co.yu/20080129/dijalog1.html>

[12] Светлана Лукић, *Пешчаник*, 14. март 2008, <http://www.pescanik.net/index.php?&p=240&ni=1543&nd=1>

[13] Чедомир Јовановић “Полиграф”, Б92, 9. мај 2007. http://www.b92.net/info/emisije/poligraf.php?yyyy=2007&mm=05&nav_id=245878

[14] Чедомир Јовановић, интервју за *Данас*, 31. јануар - 1. фебруар 2004, стр. III

[15] Чедомир Јовановић, у говору 9. маја 2006, у Београду. <http://www.be92.mojblog.rs/p-srbiju-u-evropu/25912.html>

[16] Ненад Прокић, «Пешчаник», 7. септембар 2007, http://www.b92.net/info/emisije/pescanik.php?yyyy=2007&mm=09&nav_id=263314

[17] Никола Самарцић, “Брисел у Сибиру”, *Данас*, 29. мај 2007; <http://www.danas.co.yu/20070529/dijalog1.html>

Приступљено 4. августа 2007.

[18] Чедомир Јовановић, интервју у *Политици*, 21. фебруар 2004, стр. А8.

[19] Никола Самарцић: »`Демократија пуштена с ланца`: уместо поговора«, у књизи Небојше А. Поповића и Косте Николића: *Војислав Коштуница – једна каријера*. Београд 2006: Уком.

Наука о фашизму (по Браниславу Димитријевићу)

Пише: Слободан Антонић
понедељак, 18 мај 2009 23:59
